

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Marka Doležala a soudců JUDr. Filipa Čilečka a JUDr. Petra Šuka v právní věci navrhovatelů a) Ing. A [redacted] H [redacted], narozeného [redacted] bytem ve [redacted] [redacted], a b) Ing. B [redacted] H [redacted], narozeného [redacted] bytem v [redacted] [redacted], obou zastoupených JUDr. Petrem Zimou, advokátem, se sídlem v Praze 2, Slezská 2127/13, PSČ 120 00, za účasti **Imperial Karlovy Vary a. s.**, se sídlem v Karlových Varech, U Imperiálu 7/31, PSČ 360 01, identifikační číslo osoby 45359318, zastoupené JUDr. Kateřinou Fílovou, advokátkou, se sídlem v Karlových Varech, Závodní 391/96, PSČ 360 06, o přezkoumání přiměřenosti protiplnění, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 43 Cm 29/2007, 43 Cm 126/2009, o dovolání Imperial Karlovy Vary a. s. proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 5. 2020, č. j. 14 Cmo 260/2019-507, t a k t o :

- I. Dovolání **se odmítá.**
- II. Společnost Imperial Karlovy Vary a. s. **je povinna** zaplatit Ing. A [redacted] H [redacted] a Ing. B [redacted] H [redacted] (každému z nich) na náhradu nákladů dovolacího řízení 3.182,30 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám jejich zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 28. 2. 2019, č. j. 43 Cm 29/2007-436, 43 Cm 126/2009, určil, že protiplnění poskytnuté menšinovým akcionářům společnosti Imperial Karlovy Vary a. s. (dále též jen „společnost“), jehož výše byla stanovena usnesením valné hromady společnosti ze dne 10. 1. 2006 v částce 4,05 Kč za jednu akcii společnosti o jmenovité hodnotě 5 Kč (dále též jen „akcie“), je nepřiměřené (výrok I.), určil, že „správná“ výše protiplnění pro vytěsněné menšinové akcionáře společnosti za jednu akcii činí 5,63 Kč (výrok II.), uložil společnosti oznámit rozhodnutí o „správné“ výši protiplnění podle výroku II. všem vytěsněným menšinovým akcionářům způsobem, který ke dni 28. 2. 2007 vyplýval ze stanov společnosti (výrok III.), uložil společnosti zaplatit navrhovateli Ing. B [redacted] H [redacted] (dále též jen „B. H.“) doplatek na protiplnění za 347.763 ks akcií ve výši 549.465,54 Kč spolu s příslušenstvím (výrok IV.), rozhodl o náhradě nákladů řízení

(výroky V. a VI.), o poplatkové povinnosti (výrok VII.) a o vrácení složených záloh na provedení důkazu (výroky VIII., IX. a X.).

[2] Vrchní soud v Praze k odvolání navrhovatelů i společnosti v záhlaví označeným usnesením rozhodnutí soudu prvního stupně ve výroku I. potvrdil; ve výroku II. a IV. je změnil tak, že a) výši přiměřeného protiplnění za akcii při realizaci práva přechodu účastnických cenných papírů na hlavního akcionáře, o němž rozhodla valná hromada společnosti dne 10. 1. 2006, určil částkou 6,93 Kč, a b) uložil společnosti zaplatit navrhovateli B. H. částku 1.001.557,44 Kč s příslušenstvím (první výrok), změnil rozhodnutí soudu prvního stupně ve výrocích VIII. a IX. co do výše vrácených záloh, jinak je potvrdil (druhý výrok), ve výroku III. je zrušil a řízení v tomto rozsahu zastavil, ve výroku VII. je zrušil (třetí výrok) a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů (čtvrtý a pátý výrok).

[3] Proti usnesení odvolacího soudu podala společnost dovolání, jež Nejvyšší soud odmítl podle § 243c odst. 1 a 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“). Učinil tak proto, že dovolání nesměřuje proti žádnému z usnesení vypočtených v § 238a o. s. ř. a není přípustné ani podle § 237 o. s. ř.

[4] Dovolatelka spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání mimo jiné v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek procesního práva, které v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyly vyřešeny. Jde o otázky, zda „je možné považovat za včas podaný návrh ten, který je odeslán e-mailem na zcela neurčitou adresu fyzické osoby bez následného prověření vztahu takové osoby k soudu samotnému“, zda „došel takový návrh včas do sféry soudu“, zda „je možné podat návrh k soudu prostřednictvím jiné než formálně zveřejněné e-mailové adresy pro kontakt s určitým soudem“, a zda „je možné podat návrh formou vytištěného e-mailu na podatelnu příslušného soudu bez opatření takového podání podpisem fyzické osoby navrhovatele“.

[5] Při formulaci těchto otázek však dovolatelka zcela pomíjí skutečnost, ze které odvolací soud vycházel ve svém rozhodnutí a podle níž e-mail z e-mailové adresy [redacted] byl dne 28. 2. 2007 doručen Městskému soudu v Praze, nikoliv „na zcela neurčitou adresu fyzické osoby“. Z obsahu spisu přitom zcela jasně vyplývá, že tento e-mail byl doručen Haně Váňové, pracovníci Městského soudu v Praze na úseku „podatelna, doručné oddělení a zápisové oddělení“.

[6] Dospěl-li za této situace odvolací soud k závěru, podle kterého byl e-mail doručen soudu a k tíži účastníka nemůže jít skutečnost, že se nedochovala jeho příloha, je tento jeho závěr v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu (srov. např. stanovisko pléna Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017, Plsn 1/2015, uveřejněné pod číslem 1/2017 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 11. 2018, sp. zn. 27 Cdo 3744/2018).

[7] Dovolání není přípustné ani pro řešení otázky, zda „je žádoucí, aby znalci v rámci zkoumání přiměřenosti protiplnění vypracovali strategickou analýzu, případně jinou analýzu, na jejímž podkladě znalec může rovněž postavit své znalecké závěry, a daná analýza je způsobilá tyto závěry ovlivnit“, neboť tato otázka není otázkou právní, nýbrž otázkou skutkovou. Dovolatelka tak ve skutečnosti uplatňuje nezpůsobilý dovolací důvod (§ 241a odst. 1 věta první o. s. ř.).

[8] Volba oceňovací metody, jakož i její aplikace, je věcí odbornou, náležející znalci. Soud zásadně nemůže rozhodnout, jaká metoda má být pro stanovení hodnoty společnosti použita, ani mu nepřísluší posuzovat správnost jednotlivých metodologických rozhodnutí

učiněných v rámci této metody (za mnohá rozhodnutí srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2012, sp. zn. 29 Cdo 2214/2010, ze dne 26. 4. 2018, sp. zn. 29 Cdo 3024/2016, ze dne 29. 5. 2018, sp. zn. 29 Cdo 2025/2016, ze dne 23. 8. 2018, sp. zn. 29 Cdo 4568/2016, ze dne 18. 9. 2019, sp. zn. 27 Cdo 4585/2018, či ze dne 14. 10. 2020, sp. zn. 27 Cdo 876/2020, anebo náleží Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 647/15).

[9] Soud toliko hodnotí (v rámci hodnocení důkazu znaleckým posudkem), zda znalec své postupy a z nich plynoucí závěry náležitě, logicky a vnitřně nerozporně odůvodnil (srov. judikaturu citovanou v předchozím odstavci). V projednávané věci tomuto požadavku odvolací soud dostal.

[10] Dovolání není přípustné ani pro řešení otázky, zda „je žádoucí, aby měl znalec k dispozici veškeré dostupné podklady pro stanovení znaleckého podkladu“, neboť rozhodnutí odvolacího soudu na řešení této otázky nespočívá; dovolatelka pomíjí, že podle § 237 o. s. ř. je jedním z předpokladů přípustnosti dovolání skutečnost, že na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva napadené rozhodnutí závisí, tedy že odvolacím soudem vyřešená právní otázka je pro jeho rozhodnutí určující (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2013, sen. zn. 29 NSČR 53/2013, v němž Nejvyšší soud vysvětlil, že dovolání není přípustné podle § 237 o. s. ř., jestliže dovolatel jako důvod jeho přípustnosti předestírá dovolacímu soudu k řešení otázku hmotného nebo procesního práva, na niž rozhodnutí odvolacího soudu nezávisí).

[9] Odvolací soud své rozhodnutí, v části týkající se posouzení námitek dovolatelky vůči znaleckému posudku vypracovanému EQUITA Consulting s. r. o., založil na závěru, podle něhož v následujícím odstavci „rozvedené jednání dovolatelky, jež směřuje k prodloužení řízení, nemůže požívat právní ochrany“.

[10] Vyšel přitom z toho, že zpracovatelé znaleckého posudku uvedli, že neměli k dispozici dostatečné množství podrobných podkladů (jež specifikovali), neboť jim je nebyly přes jejich písemné či ústní žádosti dovolatelkou poskytnuty (z důvodu, že jimi dovolatelka již nedisponuje nebo je vůbec neevidovala). Odvolací soud dále vyšel z toho, že dovolatelka na jednání soudu prvního stupně konaném dne 21. 2. 2019 sama navrhovala, aby soud vycházel ze závěrů znaleckého zkoumání (konkrétně z hodnoty 5,63 Kč stanovené zpracovateli znaleckého posudku ve variantách 1A, 1B a 2A), a že dovolatelka na jednání soudu prvního stupně konaném dne 30. 8. 2018 (při němž byli zpracovatelé znaleckého posudku slyšeni) nevznesla námitku, podle níž zpracovatelé znaleckého posudku požadované informace (podklady) od dovolatelky nežádali, přičemž tuto námitku vznesla až v podaném odvolání.

[11] Závěr odvolacího soudu uvedený v odstavci [9] přitom dovolatelka nenapadá, a k dovolacímu přezkumu jej tudíž neotevívá.

[12] Věcný přezkum posouzení dovolatelkou výše uvedené otázky předestřené v dovolání nemůže ovlivnit výsledek sporu (nemůže vést k rozhodnutí, jež by bylo pro dovolatelku příznivější), a dovolání je tak v této části nepřípustné.

[13] Ze stejného důvodu není dovolání přípustné ani pro řešení otázky, zda „je možné posuzovat přiměřenost protiplnění při stanovení spravedlivé hodnoty a úrovně znalostí k datu zpracování znaleckého posudku v rámci řízení o přezkumu protiplnění nebo má být správně vycházeno z úrovně znalostí k datu realizace samotného přechodu akcií na hlavního akcionáře“.

[14] Jak totiž uvedl již odvolací soud v napadeném rozhodnutí, určení výše přiměřeného protiplnění je otázkou právní, nikoliv skutkovou, a proto náleží výlučně soudu, nikoliv znalci, jehož úkolem je „pouze“ určit hodnotu podniku, z níž soud při zohlednění dalších v úvahu přicházejících skutečností zpravidla vychází. Odvolací soud tato pravidla respektoval a svůj závěr, podle něhož při určení výše přiměřeného protiplnění nepoužil přírážku za malou tržní kapitalizaci (za malou společnost), odůvodnil především tím, že přiměřené protiplnění musí být spravedlivé a zohledňovat okolnosti (nedobrovolnost) „předmětné transakce“, odkazuje přitom na konkrétní judikaturu Nejvyššího a Ústavního soudu, jež při určování výše přiměřeného protiplnění vylučuje aplikaci přírážky za nižší likviditu (omezenou obchodovatelnost).

[15] Dovolatelka ani tento závěr odvolacího soudu v dovolání nenapadá, a k dovolacímu přezkumu jej tudíž neotevívá. Činí tak až v podání ze dne 24. 3. 2021, k němuž však Nejvyšší soud nemohl přihlídnout, neboť bylo podáno po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro doplnění náležitostí dovolání (§ 241b odst. 3 o. s. ř.).

[16] Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení nemusí být odůvodněn (§ 243f odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, mohou se oprávnění domáhat jeho výkonu.

V Brně dne 21. 10. 2021

JUDr. Marek Doležal v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Pavlína Tkaná